

Örök gyermekség

Karácsonyi üzenet Kerék-Bárczy Szabolcstól

A Karácsony talán a legalkalmasabb időszak arra, hogy elgondolkodjunk a gyermekvárásról, általában az ember gyermeklétéről, gyermek mivoltáról, hiszen Krisztus gyermekége maradandó példaként áll előttünk. Mi az üzenete annak, hogy kisedeként, a halandó emberhez hasonló módon jött világra a Megváltó? Mit érezhetett Mária és József a szokatlan születés kapcsán és hogyan élhették végig Jézus pályáját és halálát, majd feltámadását? Egyáltalán: mit várhatunk gyermekünkötől, mit kívánhatunk neki, s meddig terjed szülői erőnk, hol vannak nevelésünk és gondoskodásunk korlátai?

Gondoljunk csak bele abba, hogy milyen drámai lehetett Mária számára várandóságának tudata! Abban a korban a nem férjes asszony terhessége a közösségből való kitaszítással, általános megvetéssel járt együtt. Mária jegyben járt Józseffel, tervezték közös életüket, de még nem voltak házasok, amikor az Úr anyala megjelent Máriának és közölte vele az Isten szándékát. József természetesen nem értette, hogyan is érthette volna a szeplőtelen fogantatás misztikumát? Először takargatta, titkolta Mária állapotát, majd pedig el akarta bocsátani békével, míg álmában az angyal számára is kinyilatkoztatta az isteni akaratot. Döbbenetes, felfoghatatlan, hihetetlen látomás, fenyegető, bizsergető, félelmetes sors! Mit várhattak a jövőtől, Mária és József, hogyan nézhetek szembe a megváltoztathatatlanul ilyen lelki megrendülés után? S mégis: tették a dolgukat, felnevelték fiúkat úgy, ahogy a legjobb tudásuk, hitük és nagy-nagy szülői szeretetük diktálta. A Megváltónak tisztességes szakmát, meleg családi környezetet biztosítottak, egyszóval mindent megadtak neki, hogy küldetését, isteni hivatását betölthesse. De vajon mit érezhettek, amikor az évek során újra és újra szembesültek azzal, hogy ez a fiú nem olyan, mint a többi, s sorsa meg van pecsételve? Mit érezhetett különösen Mária, akinek a méhében fogant az Isten fia? Milyen szívet tépő kétségek között vergődhetett az anya, amikor küldetése tudatát elnyomta a legemberibb szeretet, az anyai szeretet megnyilvánulása? Csak találgatni tudjuk, de átérezni nem, hogy a fiát keresztet hordozni látó Máriát milyen érzések feszíthették, s vajon eszébe jutott-e akkor a hírt hozó angyal, vagy szenvedő gyermekében pusztán ember-gyermekét látta-e.

Isten természetesen jól tudta, hogy mit cselekszik, s Máriát sem véletlenül választotta gyermeke anyjának. Mária a legérzőbb, legemberibb, mégis a büntől legtávolabb álló nő példaképe, az anyák és a nők legszentebb példája, aki anyai küldetését csak és kizárólag a szereteten keresztül tudja betölteni. József pedig nem kevésbé erős, ugyanakkor gyengéd, és az életre felkészítő apa, a társ és emberi példakép, aki nélkül nincs teljes család, nincs isteni mű. A Szent Család persze nem tipikus család, hiszen a gyermek mégis csak Isten fia, s jelleme – bár emberként nő fel – mégsem szokványosan fejlődik, hiszen életének vezérfonala a küldetés teljesítése. Mégis, kétségek és szenvedélyes érzelmek fűtik, mint embertársait, dolgozik, eszik, iszik, alszik, mint a hétköznapi ember, tehát úgy él szüleivel és barátaival együtt, hogy kézzelfogható példaképpé tud válni.

Minden jel, a szentírási híradás is arra utal, hogy a Szent Család emberi kisközösségként, valódi családként élt. József szakmát adott Jézusnak, Mária pedig azt a képességet, amely közel vitte fiát az emberekhez: a két szülő együtt formálta Jézus jellemét, mert a tőlük tanultak nélkülözhetetlenek voltak ahhoz, hogy az isteni elrendelés hasson és érvényes lehessen az emberi közösségben. És ez az igazi példa számunkra: úgy átadni a jót a gyermekeknek, hogy mindig megtalálják helyüket a való világban; ráirányítani figyelmüket képességeikre, tehetségükre, hogy olyan célokat tudjanak kitűzni maguk elé, amelyeket reálisan el is tudnak érni, mégha sok munkával és szenvedés árán is; kompromisszumot nem tűró erkölcsi érzéket és igényt adni nekik jó példával; s mindennek előtt szeretetet, amely, mint egy kályha, egész életükben meleget nyújt számukra. József és Mária így nevelték gyermeküket egy kivételes korban. Gyermekük is kivételes volt, Akihez hasonló nem lesz még a földön. Mégis életük és példájuk kézzelfogható, számunkra is jól követhető: Istentől ajándékba kapott és mélyen emberi. A mi örök gyermekségünk is ilyen, s ilyen Istentől kapott élet gyermekeinké is.